

Rodrigo de Ruige en Hummel, zijn hulpje

EEN
RIDDER-
AVONTUUR

Rodrigo

Michael Ende
Wieland Freund

Rodrigo de Ruige en Hummel, zijn hulpje

Hoofdstuk 1

waarin de hoofdpersoon weg is – zomaar ineens

Midden in de donkere middeleeuwen, midden in de week en bovendien midden in de nacht reed een hoge, rechthoekige wagen, getrokken door drie ezels, hotsend en hobbelend over een weg vol kuilen en plassen. Het onweerde verschrikkelijk. Bliksem en donder volgden elkaar zo snel op dat je niet meer kon zeggen welke donderslag bij welke bliksemflits hoorde. De regen viel met bakken uit de hemel en de stormwind gierde.

Als je het over ‘de donkere middeleeuwen’ hebt, heb je het over een tijd waarin het elektrisch licht nog niet was uitgevonden, dus nog voor je opa en oma klein waren. En dat is heel erg lang geleden. Er waren toen nog geen gloeilampen, tl-buizen of zaklantaarns, en er was natuurlijk al helemaal

geen straatverlichting. Je kunt je dus goed voorstellen hoe pikdonker het midden in de nacht op die weg was.

Maar als iemand zich op dat moment toch op die weg had gewaagd, had hij al van ver de belletjes horen rinkelen aan het hoofdstel en de teugels van de drie ezels, nog voor de wagen te zien was en boven de rommelende donder uit. Dan had hij in het licht van de bliksemschichten gezien dat die wagen eruitzag als een huisje op vier wielen, waarvan de muren van onder tot boven met vrolijke figuren waren beschilderd. Uit het schuine dak stak een blikken schoorsteen, aan de zijkanten zaten ramen waar bakken geraniums voor hingen en aan de achterkant was een voordeur met een klein afdakje. Boven de ramen stond aan beide kanten in grote krulletters:

Papa Dicks Poppentheater

Op de bok zat de baas van het spul: een klein, rond mannetje, diep weggedoken in een wijde regenmantel. Het water droop van zijn breedgerande hoed, zijn hoofd schudde op en neer op het ritme van de hotsende wielen en zijn ronde, blozende gezicht zag er bijzonder vredig en vriendelijk uit. Hij was namelijk in slaap gevallen en snurkte kalm. De donderslagen leken hem daarbij helemaal niet te storen. De drie ezels sjokten al even rustig voort. Blijkbaar waren ze het gewend om alleen hun weg te zoeken.

Binnen werd de wagen zwak verlicht door een olielampje dat met een kettinkje aan het plafond hing. In een hoek stond een fornuis, en aan de muur erboven hingen allerlei potten, pannen en lepels. Vlak daarnaast was een eethoek met een tafeltje, een bank en twee stoelen, allemaal even praktisch als

klein. In een andere hoek was een stapelbed ingebouwd, met beneden een breed tweepersoonsbed en daarboven, vlak onder het plafond, een smaller, kleiner bed, waar je via een laddertje in moest klimmen.

Verder hing de ruimte vol marionetten, die aan touwtjes aan het plafond of aan rekken bungelden. Er waren prinsessen en koningen, burgers, boeren en heksen, tovenaars, de duivel en de dood, paljassen, Turken, paarden, draken en veel, heel veel ridders.

Op de vloer stonden stapels dozen en manden, waarin de decors werden bewaard en allerlei spulletjes die in het poppenspel voorkwamen: sabeltjes en schilden, scepters, bordjes, stoeltjes, boompjes, bootjes en nog veel meer.

De poppen zagen er in het flakkerende licht vreemd levend uit. Ze schommelden heen en weer alsof ze met elkaar aan het dansen waren.

Op de gordijnstang boven de eettafel sliep een kleine, bontgekleurde papegaai met zijn kop onder zijn vleugel gestoken. In het brede, onderste bed lag mama Dick onder een roodgeruit donsdek te snurken met evenveel overgave als haar man buiten op de bok, maar dan lichter en muzikaler.

Het bovenste bedje was leeg. De deur aan de achterkant van de wagen sloeg door de wind open en dicht, open en dicht, steeds weer open en dicht.

Blijkbaar was iemand vergeten die goed te sluiten.

Opeens klonk er een harde bons, alsof de wielen van de wagen tegen een grote kei waren gereden. Het voertuig helde over en kantelde. Alles viel rammelend en ratelend door elkaar. Ook mama Dick rolde uit bed.

De papegaai kon zich nog net met zijn klauwen aan de gor-

dijnstang vastklemmen, maar hij hing ondersteboven. ‘Help!’ kraste hij. ‘Wat was dat?’

Mama Dick werkte zich onder een berg poppen uit en riep: ‘Hé, papa Dick, wat is er gebeurd?’

Buiten hoorde ze de stem van haar man in de gierende wind: ‘Lena, Lara en Liza zijn onderweg weer eens in slaap gesukkeld en in een greppel terechtgekomen.’

‘Efraïm Emanuel Dick!’ antwoordde zijn vrouw nijdig. ‘Ga je schamen! Je kunt het wel op die drie onschuldige ezels afschuiven, maar je bent vast zelf ingedommeld. Hoe kun je zo onverantwoordelijk zijn!’

Voor papa Dick was het nooit een goed teken als zijn vrouw hem bij zijn volledige naam noemde. Bezorgd keek hij naar binnen. ‘Heb je je ergens pijn gedaan, schat?’

‘Stelt niks voor,’ antwoordde de papegaai. ‘Socrates heeft alleen een staartveertje geknakt.’

‘Hou even je snavel, Socrates,’ zei papa Dick. ‘Ik had het niet tegen jou. Gaat het, liefste? Alles in orde?’

Mama Dick wrong zich door de klemmende deur naar buiten. Ze was net zo roze en rond als haar man en droeg alleen een nachthemd en een slaapmuts. Nadat ze haar man een kus had gegeven om het goed te maken, keek ze zuchtend naar de omgevallen wagen. ‘Denk je dat we hem weer overeind krijgen?’ vroeg ze.

‘We moeten het maar proberen. Op deze godvergeten plek krijgen we geen hulp van vreemden. Gelukkig lijkt er niets kapot. Met ons drieën gaat het wel lukken. Hummel moet ook meehelpen. Waar is hij eigenlijk? Zit hij nog binnen?’

‘Ik dacht van niet,’ antwoordde mama Dick ongerust. ‘Ik meende dat hij de hele tijd bij jou voor was.’

‘Nee, bij mij was hij niet,’ zei papa Dick.

Ze keken elkaar geschrokken aan en riepen toen tegelijk naar binnen: ‘Hallo! Hummel! Jongen! Kind! Ben je daar? Is er iets mis met je? Zeg toch iets, jochie! Leef je nog? Geef alsjeblieft antwoord, Hummel!’

‘Hier is niemand,’ antwoordde de papegaai krakend, ‘behalve Socrates dan.’

Mama Dick sloeg haar handen in elkaar. ‘Waar is hij in hemelsnaam gebleven? Waar is mijn arme jongen? We moeten hem onderweg zijn kwijtgeraakt, maar wanneer en hoe? Wat is er met hem gebeurd?’

En daarna renden ze alle twee een tijd rond in de duisternis en schreeuwden in de stormwind zo hard ze konden naar alle kanten: ‘Hummeltje! Jongen! Mannetje! Geef eens antwoord als je ons hoort! Waar zit je nou? Kom toch terug, ventje!’

Maar het enige antwoord was het suizen van de wind en het rommelen van de donder.

Eigenlijk heette de jongen natuurlijk niet Hummel. Zijn voornamen waren Hasdrubal Anaximander Chrysostomos. Die namen kwamen uit een oud boek, waar papa Dick de verhalen voor zijn poppentheater uit haalde. Maar zulke ingewikkelde namen kon niemand uitspreken, en onthouden al helemaal niet, zelfs zijn ouders niet. Daarom noemden ze hem zijn hele leven al Hummel – en dat doen wij in de rest van dit verhaal dus ook maar. Je kunt die andere namen dus gerust weer vergeten.

Mama Dick begon te huilen. ‘Het is ook zo’n onverschrokken ventje,’ snikte ze. ‘Hopelijk is hij er niet op eigen houtje vandoor gegaan...’

‘Nou, als ik eerlijk moet zijn,’ zei papa Dick, ‘is die jongen het koppigste en eigenwijste kind dat we ooit hebben gehad.’

‘Maar we hebben toch helemaal geen andere...’ jammerde mama Dick.

Papa Dick nam haar geruststellend in zijn armen en streelde haar haar, waarbij hij de slaapmuts helemaal verkreukelde. ‘Rustig maar, lieveling,’ mompelde hij, ‘die komt heus weer snel thuis. Hij redt zich wel. We vinden hem vast gauw terug en dan geef ik hem eindelijk eens een stevig pak voor zijn broek.’

‘Als je het maar laat!’ krijste mama Dick. ‘Je bent een vreselijke vader. En trouwens... Wat als hij door rovers is ontvoerd?’

‘Ach, welnee,’ zei papa Dick. ‘We reizen toch speciaal in het donker, zodat niemand ons ziet? En bovendien liggen er in dit hondenweer echt geen rovers op de loer.’

‘Dat geloof je toch zeker zelf niet!’ riep mama Dick steeds wanhopiger. ‘Het wemelt in deze streek van het roversgespuis!’

‘Oké, maar waarom zouden ze zoiets doen?’ sputterde papa Dick tegen. Hij werd nu zelf ook wat onzeker. ‘Wij zijn maar arme poppenspelers. Wij kunnen helemaal geen losgeld betalen. Waarom zou iemand onze Hummel ontvoeren?’

Mama Dick maakte zich los uit de armen van haar man en deed een stap achteruit. Haar gezicht was krijtwit geworden. ‘Ergens in deze bossen zit Rodrigo de Ruige, en dat is een van de gemeenste en wreedste roofridders die er zijn. Die man heeft echt geen hart. Hij doet slechte dingen, omdat hij het leuk vindt om slechte dingen te doen. Zomaar. En als die onze Hummel...’ Ze kon niet meer verder praten.

Nu begon ook papa Dick te huilen. Ze omarmden elkaar en de regen liep over hun gezicht.

‘Wat een drama!’ kraste de papegaai binnen in de wagen. ‘Het is me een mooie boel. Maar hou het hoofd koel. Misschien is Hummel alleen even uitgestapt om een plas te doen of zo.’

‘In dat geval roept hij altijd,’ antwoordde papa Dick, onderbroken door gesnik, ‘zodat we stilhouden en op hem wachten.’

‘Maar als jij zat te slapen, slaapmuts,’ snauwde mama Dick tegen haar man, en ze schudde hem door elkaar, ‘dan heb je helemaal niets gehoord! En nu dwaalt die arme jongen door de nacht.’

‘Jij lag toch óók te slapen,’ zei papa Dick beteuterd. ‘Anders had je wel gemerkt dat hij uitstapte.’

‘Alle machtig!’ krijste de papegaai boos. ‘Zou iemand misschien zo vriendelijk willen zijn om de wagen weer op zijn wielen te zetten? Socrates hangt nog altijd ondersteboven aan de gordijnstang, en hij ziet ook geen klap, omdat het lampje is uitgegaan. We blijven gewoon hier staan en morgenvroeg, als de zon opgaat, vliegt Socrates uit om Hummel te zoeken in de wijde omgeving. En jullie doen dat te voet. Maar nu kunnen we met z’n allen niets anders doen dan afwachten of hij vanzelf terugkomt. Dus zet alsjeblieft de wagen weer overeind, zodat Socrates tenminste verstandig kan nadenken.’

De papegaai was, zoals je wel begrijpt, een bijzonder nuchter ingestelde vogel en niet snel van zijn stuk te brengen. Hij behoorde tot een bijzonder klein en bijzonder kleurig ras. Hij zag eruit als een clown, wat hij trouwens niet graag hoorde. Bovendien was hij, zoals wel meer papegaaien, heel erg oud.

Hij was al bijna honderd jaar, en had dus heel wat levenservaring.

Dat hij zo goed kon spreken, is makkelijk te verklaren: hij was niet alleen met papa en mama Dick door het land getrokken, maar ook al met opa en oma Dick, die net als zij poppenspelers waren. Hij had alle voorstellingen honderden en nog eens honderden keren gehoord, tot hij ze foutloos kon nazeggen. En omdat hij een bijzonder slimme vogel was – wat overigens de reden was dat hij net zo heette als een beroemde Griekse filosoof – gebruikte hij zijn enorme woordenschat intussen even goed als een professor.

Papa Dick vond een lange, sterke tak, die hij als hefboom gebruikte.

Mama Dick hielp goed mee en zette zich schrap onder de wagen.

Liza, Lara en Lena, de drie ezels, deden hun uiterste best... en na een paar pogingen lukte het ze de wagen weer op zijn wielen te zetten.

De kant die onder had gelegen was erg smerig, maar de regen spoelde de viezigheid er al snel weer af. Verder was er niets kapot.

Het stel klom naar binnen en stak het olielampje weer aan. Daarna zochten ze de door elkaar geraakte spullen uit en ruimden alles zorgvuldig op. Toen ze daarmee klaar waren, gingen ze tegenover elkaar aan het tafeltje in de eethoek zitten, paktten elkaars handen vast en keken elkaar bezorgd aan. Ze hadden geen van beiden zin om weer te gaan slapen.

Mama Dick zuchtte af en toe en zei alsmaar: ‘Wat moeten we nou doen?’

En papa Dick antwoordde elke keer: ‘Ik weet het niet.’

Uiteindelijk schudde Socrates zijn veren op en maakte zich bol. ‘We kunnen alleen maar afwachten. En misschien een kopje thee drinken!’ kraste hij.

Dat deden ze toen maar, want iets beters was er voorlopig toch niet te doen.

Voor de wagen stonden Lara, Lena en Liza in de regen en de storm. Daar hadden ze geen last van, ze waren het gewend. Maar nu lieten ze toch hun kop en hun oren hangen.

Hoofdstuk 2

waarin Hummel de Huiverburcht belegerd

Terwijl papa en mama Dick een heel stuk verder op de weg in hun wagen zaten met een kopje thee en zich zorgen maakten om hun kind, baande Hummel zich een weg door het dichte kreupelhout van een bos. In die tijd had je ook in ons land nog donkere wouden met grote bomen van wel duizend jaar oud, met diepe kloven waar nog nooit iemand geweest was, met slingerplanten en moerassen waarin dwaallichten op en neer dansten. Het grote bos waar het in dit verhaal over gaat, heette het Vreeswoud, want er was veel om bang voor te zijn.

Er werd verteld dat er niet alleen beren en grote slangen zaten, maar ook bosgeesten, akelige aardmannetjes en allerlei andere monsters. Maar in de eerste plaats woonde hier, verscholen in zijn onaantastbare burcht, de meest gevreesde van

alle roofridders, degene die mama Dick al met zoveel angst in haar stem had genoemd: Rodrigo de Ruige.

Niemand in het hele land durfde zijn naam anders uit te spreken dan fluisterend en met een hand voor zijn mond, want alleen al zijn naam noemen zou gevaarlijk zijn. Er deden allerlei verhalen de ronde over deze woeste, boosaardige wreed-aard.

Maar vooral vertelde men elkaar ronduit ongelooflijke dingen over zijn geweldige kracht, die hem volstrekt onoverwinnelijk maakte in de strijd. Zelfs de moedigste helden en dapperste vechtjassen waagden zich liever aan veelbelovender avonturen en liepen met een zo groot mogelijke boog om het Vreeswoud heen.

Toch – of misschien juist daarom – had Hummel besloten de man een bezoek te brengen.

Dat verbazende plan vraagt om wat uitleg, anders zou je misschien een heel verkeerd beeld van Hummel krijgen en denken dat hij enorm dapper was of zelfs een held.

Dat was hij dus niet. Dapper is iemand die bang is en zijn angst overwint. Maar Hummel wist helemaal niet wat angst was en hoefde daarom ook niets te overwinnen.

Angst heeft alleen iemand die het kwaad in zichzelf kent en het daarom niet opzoekt. Ook daar had Hummel geen benul van. Hij kon zich er gewoon niets bij voorstellen. Dat hij geen angst kende, was daarom geen goede eigenschap, maar een gebrek. Hij had geen flauw idee wat je daaraan kon doen. Hij had wel eens gehoord dat wie geen onderscheid kan maken tussen goed en kwaad, eeuwig een kind blijft. Dat wilde Hummel niet. Hij wilde juist graag volwassen worden, en daarom was hij ertussenuit geknepen en nu op weg naar Rodrigo de

Ruige, die ongetwijfeld een deskundige was op het gebied van het kwaad.

Nog altijd ging het onweer tekeer, de regen viel in stromen neer, de bliksem flitste, de donder knetterde en de woeste stormwind blies het hele bos overhoop. Eigenlijk was Hummel niet goed gekleed voor zijn tocht. Zijn kleine, magere lichaam stak in een harlekijnspak dat mama Dick voor hem gemaakt had van alle lapjes die bij het naaien van de kostuums van de marionetten waren overgebleven. Kleine, kleurige lapjes fluweel, leer, goudbrokaat, bont, zijde, vilt en wol. Natuurlijk was het pak al helemaal doorweekt en plakte het aan zijn lijf. Hij droeg ook geen hoed en zijn vuurrode haar stond alle kanten op. Met zijn gezicht vol sproeten en zijn blauwe ogen leek hij zomaar uit de lucht te zijn gevallen.

In het licht van de bliksemschichten zagen de dikke, knoestige boomstammen eruit als vreemde gedaantes met kromme armen en benen, als gezichten met starende ogen, bultige neuzen en opengesperde monden. De razende, huilende stormwind klonk als een koor van jammerende en dreigende stemmen. Maar Hummel stapte door zonder zich ook maar ergens iets van aan te trekken. Af en toe stootte hij in de duisternis zijn hoofd tegen een tak die hij niet had gezien, of struikelde hij over boomwortels. Dan krabbelde hij weer overeind en zette zijn tocht onbevreesd voort. Een paar keer gebeurde het zelfs dat de wind bomen ontwortelde, die krakend omvielen en andere bomen meesleurden. Hummel klauterde gewoon over alle dikke stammen die hij tegenkwam en vervolgde zijn weg door het kreupelhout.

Eén keer kwam hij met zijn voet ergens in klem te zitten. Hij trok en trok, maar kwam niet los. Het leek wel alsof een

wortelhand hem had gegrepen, anders zou zijn voet toch niet tussen die klauwen zijn gekomen? Hij rukte en trok uit alle macht, maar het ding gaf niet mee. Misschien was het wel zo'n boosaardige worteltrol.

'Luister,' riep Hummel, 'laat me los, want ik moet naar ridder Rodrigo de Ruige!'

Hij had de naam nauwelijks uitgesproken of zijn voet was al vrij. Zouden zelfs de bosgeesten en bomen bang zijn voor Rodrigo de Ruige? Of was het gewoon toeval?

Hij was pas enkele tientallen stappen verder toen een grote bliksemschicht insloeg, precies op de plek waar hij net nog had gestaan.

'Was die voor mij bestemd?' vroeg Hummel. 'Dat zou ik dan niet aardig vinden, want ik heb alleen maar zijn naam genoemd.'

Zelfs de griezelig uitziende bomen leken te schrikken van zo'n onbezorgde houding. Hun gezichten zagen er ineens nogal verontwaardigd uit en het leek alsof ze met elkaar smoesden en fluisterden.

'Het is al goed, hoor,' zei Hummel. 'Ik zeg niks meer.'

En hij stapte doodkalm verder.

Even later werd het onweer eindelijk minder, maar de wind hield aan en blies wolkenflarden langs de volle maan, zodat het afwisselend licht en donker werd. Op de grond in het Vreeswoud, waar Hummel zijn weg zocht, was daar echter niet veel van te merken. De grote boomtoppen lieten het bleke maanlicht bijna niet door.

Toen ging de wind ineens liggen en werd het doodstil. Alleen het zachte geruis van de druppels die van de bladeren vielen was nu nog te horen. Uit de grond steeg mist op. De nacht-

dieren, die zich tot nu toe schuil hadden gehouden, kwamen langzaam tevoorschijn en volgden van alle kanten met hun gloeiende ogen de kleine voetreiziger die zo onbeschaamd hun woud was binnengedrongen.

De bodem werd steeds drassiger en op veel plaatsen groeiden reusachtige paddenstoelen. Sommige waren nog groter dan Hummel. Het pad liep nu merkbaar omhoog en het bos werd minder dicht. Af en toe kon je door de boomkronen heen zelfs de maan zien.

Nadat Hummel een tijdlang steeds hoger was geklommen, hoorde hij plotseling in de stilte gekraak, toen weer en toen nog eens. Hij ging op het geluid af en ontdekte onder een grote hazelaar een beer, die noten zat te kraken.

‘Ha, beer!’ zei Hummel, en hij liep naar hem toe. ‘Laat er ook een paar voor mij over. Ik heb honger.’

De beer draaide zich om en kwam grommend overeind op zijn achterpoten. Hij was meer dan drie keer zo groot als Hummel en keek verwonderd neer op het kleine ventje in zijn rare, kleurige pak.

‘Ik doe je niks, hoor,’ zei Hummel.

Misschien zat de beer al helemaal vol, of misschien raakte hij in de war van zoveel lef, maar in elk geval liet hij zich weer op zijn vier poten zakken en sjokte brommend weg.

Hummel keek hem vrolijk na en riep: ‘Bedankt!’ Toen verzamelde hij alle noten die hij kon vinden, stopte ze in zijn zakken en liep verder, terwijl hij onderweg de ene na de andere noot tussen zijn tanden kraakte en opat.

De maan was alweer een heel stuk verder getrokken toen het bos plotseling ophield en Hummel een kale, rotsachtige berg zag die steil en kartelig voor hem oprees. Helemaal boven

op de hoogste top was in het vale licht een burcht te zien. De aanblik daarvan, zelfs op deze afstand, zou iedereen een rilling over zijn rug hebben bezorgd. Iedereen, behalve Hummel, die tevreden knikte en bewonderend tussen zijn tanden floot. Hij wist zeker dat hij eindelijk aan het juiste adres was: roofridder Rodrigo de Ruige woonde in de Huiverburcht op de Haarteberg in het Vreeswoud.

De burcht was opgetrokken uit zwarte blokken steen en had vijf torens van verschillende hoogtes, die op een of andere manier allemaal schots en scheef leken te staan. De muren gingen rechtstreeks over in de loodrechte rotsen, en de weinige vensters die naar buiten uitkeken, zagen eruit als lege oogkassen. Een slotgracht was er niet en er was maar aan één kant een poort. Van beneden kon je niet goed zien of die open of dicht was. Alles bij elkaar maakte de burcht een behoorlijk vervallen indruk.

Hummel begon aan de klim omhoog. De weg bestond uit een smal, stenig pad zonder leuning, dat in vreemde bochten om de hoge, spitse rotsen kronkelde. Onderweg stuitte Hummel overal waar maar een beetje plaats was op graven met stenen kruizen die scheef uit de grond staken. Op de grafstenen kon hij met moeite opschriften ontcijferen, zoals de volgende:

*In dit graf ligt ridder Waldemar Wezel
die na een gevecht van drie dagen
door Rodrigo de Ruige werd verslagen.
Ga niet verder, reiziger!*

Of:

*Hier rust het moeizaam verzamelde gebeente
van de reus Tinus Menuwel
die tot zijn pech
de woede van Rodrigo de Ruige wekte.
Maak dat je wegkomt, reiziger!*

Of:

*Hier ligt begraven in een bloempot
het weinige wat overbleef
van de dertien schurken
van de struikroversbende
die Rodrigo de Ruige tegen het lijf liep.
Scheer je weg hier, vreemdeling!*

Tijdens zijn klim struikelde Hummel een paar keer over doods-
hoofden en stapels botten. Eén keer moest hij zelfs langs een
hele rij menselijke geraamtes, die met verroeste kettingen aan
de rotswand waren vastgeklonken en helmen droegen. Blijk-
baar was dat een hele groep ridders geweest die hier door
Rodrigo de Ruige waren afgestraft, omdat ze hadden gepro-
beerd zonder uitnodiging bij hem op bezoek te gaan.

Ieder ander zou bij het zien van zo'n erewacht waarschijn-
lijk bedacht hebben dat het thuis toch veel beter en gezelliger
was en daarom de hoogste tijd om terug te keren. Maar Hum-
mel niet.

Toen hij eindelijk boven was, zag hij dat de weg op een
rotspunt eindigde. Een ophaalbrug voerde over een gapende
afgrond naar de burchtspoort. De houten planken waren zo
vermolmd en de dikke kettingen zo aangevreten door roest dat

het maar de vraag was of de brug het zou houden als je erop stapte. Bovendien was de reusachtige poort gesloten.

Hummel zette zijn voet op de planken van de brug. Het kraakte en knapte en er gleed iets weg in de diepte. Toch ging hij verder. Eén keer moest hij over een gat tussen de planken springen. Het hele bouwsel wiebelde op en neer en de kettingen knarsten. Maar toen stond hij toch eindelijk voor de poort.

In het midden zat een deureklopper in de vorm van een duivelskop, met een dikke ijzeren ring in zijn bek. Hummel pakte de ring en klopte een paar keer. Hij hoorde hoe het geluid binnen in de burcht spookachtig nagalmde, verder bleef het muisstil. Hij klopte nog een keer, harder. Toen riep hij met zijn handen om zijn mond: ‘Hé, hallo, heer roofridder Rodrigo de Ruige, mag ik alstublieft naar binnen?’

Er klonk geen antwoord en er kwam niemand.

Hummel klopte nog een hele poos door, maar tevergeefs. Zo langzamerhand werd hij moe, hij was tenslotte al de hele nacht op de been. Zijn ogen vielen bijna dicht.

‘Misschien is hij even weg om een boodschap te doen,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Hij komt vast snel weer terug, anders had hij wel een briefje op de poort gehangen. *Ben op vakantie*, of zoiets. Ik ga hier gewoon zitten wachten.’

Hij ging in een hoekje van de poort op zijn hurken zitten en lag een moment later al rustig te slapen.

In de jaren voor zijn dood begon Michael Ende aan een verhaal, dat hij Rodrigo de Ruige en Hummel, zijn hulpje noemde. Drie afgeronde hoofdstukken tikte hij zorgvuldig uit. Helaas heeft hij het verhaal niet meer afgemaakt. Meer dan twintig jaar later vertelt Wieland Freund het verder.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Rodrigo Raubein und Knirps, sein Knappe*

Verschenen bij Thienemann

© 2019 tekst: Michael Ende (hoofdstuk 1-3) en Wieland Freund (hoofdstuk 4-16)

© 2019 illustraties: Regina Kehn

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jeske Nelissen

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5067 8 (e-book 978 90 261 5068 5)

NUR 282